

Planșe masonice

Vol 3
ediția a III-a
revizuită și adăugită

Crestomație alcătuită de
Emilian M. Dobrescu

Brașov
2021

CUPRINS

- Dobrescu Emilian M., Cuvânt de bun venit.....	5
- * * * - 10 măsuri masonice pentru progresul Umanității	8
Angelescu, Dan - Tricolorul, simbol masonic.....	10
- * * * - Asociația Prietenilor A.M.O.R.C	17
- Bichicean, Gheorghe, Abordarea critică a Istoriei Franc-Masoneriei: cazul lui Tudor Vladimirescu.....	19
- Bortă, Bogdan - Mitul universal al Labirintului.....	36
- * * * - Centrul de Legătură și Informații al Puterilor Masonice.....	45
- * * * - Cod etic folosit de Franc-Masonerie.....	48
- Comănescu, Radu - Cuvântul.....	50
- * * * - Declarația de principii de la Lausanne.....	54
- Elam, Philip - Frăția Masonică Blue-Forget-Me-Not.....	55
- * * * - Fraternitate, Umanism, Universalism.....	56

- *** - Gradele Riturilor Scoțian Antic și Acceptat și York	57
- Ionescu, Ion - Inițierea pentru Ucenic. Primele Lumini	60
- Meleșteu, Petre - Înțelepciune, Forță, Frumusețe	62
- Mitu, Florin - Junimea și Franc-Masoneria.....	66
- Muntean Valentin, Magia sunetelor.....	70
- Munteanu, Miruna - Culise masonice.....	83
- Petit Henri-Robert - Symbolismul masonic.....	89
- Popescu, Tiberiu-Viorel - Identitatea calității de Mason	90
- *** , Preeminența lui Unu	92
- Rusu, Ion - Inteligența emoțională.....	93
- Scorțariu, Viorel – Toleranța: o altă perspectivă	101
- *** - Teme pentru discuții în Loji.....	104
- *** - Tratatul Masonic Constituțional al Uniunii Europene.....	106
- *** - Uniunea Europeană datorează mult masonilor (interviu cu Ricardo de la Cierva).....	107
- Verescu, Ahile Z. - Secretul Masoneriei	112

10 MĂSURI MASONICE PENTRU PROGRESUL UMANITĂȚII

- propuneri -

1. Anularea totală a datoriei țărilor sărace.
2. Aplicarea unui sistem de reglare, just și echitabil, a datoriei țărilor din Sudul planetei.
3. Stabilirea garanțiilor ca viitoarele finanțări să fie angajate în favoarea dezvoltării durabile.
4. Aplicarea angajamentului țărilor bogate de a consacra cel puțin 0,7 la sută din PIB pentru finanțarea dezvoltării durabile a țărilor sărace.
5. Reechilibrarea termenilor schimbului de bunuri între Nordul și Sudul planetei.
6. Garantarea suveranității alimentare în orice țară.
7. Controlarea mișcărilor iraționale ale capitalurilor.
8. Eliminarea secretului bancar.
9. Declararea în afara legii a paradisurilor fiscale.
10. Punerea la punct a unei taxări internaționale a tranzacțiilor financiare.

În anul 1844, vedea lumina tiparului la Paris, o lucrare vastă, în trei volume, intitulată neobișnuit "România sau Istoria, limba, literatura, orografia, statistica popoarelor limbii de aur, ardeleni, valahi și moldoveni, cunoscuți sub numele de români". Am spus despre titlu că era neobișnuit, întrucât la acea dată, România nu figura pe harta Europei. Mai trec încă 15 ani până la Unirea Principatelor. Autorul se numea Jean Alexandre Vaillant, pe care Nicolae Iorga îl numea "merituosul prieten al românilor". Francez de origine, fusese chemat în țară pe la 1830 și se stabilise în Muntenia. Până în 1831 este profesor, iar între 1831-1834 este numit director al Colegiului Național Sf. Sava din București.

Primele două volume din lucrarea menționată, prezintă istoria Principatelor. Al treilea volum conține descrierea excursiilor făcute de autor în Țara Românească și publicate sub titlul "Orografie sau plimbări pitorești în Munții Bucegi". În acest volum – în două capitole ce se întind pe mai bine de 45 pagini – este relatată o călătorie făcută de Vaillant în iulie 1839, în zona Comarnic–Azuga (sau Între Prahove, cum se numea Azuga pe atunci). Aceste pagini sunt extrem de prețioase pentru noi, în primul rând prin calitatea lor de a fi cea mai veche relatare a unei excursii în Bucegi. În același timp, aceste pagini reprezintă și cea mai cuprinzătoare, mai documentată și mai pitorească descriere a acestei zone, așa cum se înfățișa ea în acea epocă, oferind informații de un real interes pentru cei interesați de trecutul acestor locuri.

Despre excursia în Bucegi a lui Vaillant, M. Haret nota în 1915: "Mărturisim că n-am citit încă o carte care să ne transporte și să ne miște, cum ne-a mișcat povestea lui Vaillant, care, în afară de alte calități, strălucește printr-o uimitoare exactitate a nomenclaturii geografice. El ne dă explicația a o mulțime de

chestiuni pe care nu le putusem dezlega niciodată, astfel că pentru trecutul Bucegilor, cartea lui este de o valoare netăgăduită". Dar, să vedem pe scurt, cum s-a desfășurat această călătorie. În seara zilei de 19 iulie 1839, Vaillant pleacă din București, împreună cu slugerul Angelescu, care-i va fi tovarăș de drum. Ajung la Ploiești în dimineața următoare și, fără a mai zăbovi, merg mai departe la Câmpina și, de acolo, la Telega, unde rămân două zile pentru excursii la Slănic și în împrejurimi. Aici se întâlnesc cu cei doi țărani din Comarnic, Stoica Vodă și Ion Puiu, care le vor fi călăuze în Bucegi. La 23 iulie se întorc la Câmpina de unde, călări, se îndreaptă prin Breaza, spre Comarnic, unde stau două zile. Obiectivul principal al călătoriei lui Vaillant este mărturisit în ajunul plecării spre Bucegi: "Ziua următoare trecu într-un <<far niente>> și în pregătiri pentru ascensiunea din Bucegi, unde, dacă Dumnezeu ne va permite, vom planta drapelul tricolor al Principatelor" ("le drapeau tricolore des Principautés" – în text).

În dimineața zilei de 26 iulie, cei patru pornesc prin Posada și Orăștii, pe vechiul și periculosul "Drum al Domnișorilor", care ducea la Mănăstirea Sinaia. La insistențele slugerului, nu se opresc la mănăstire și pornesc către hanul de la Între Prahove. După patru ore de mers prin ploaie, ajung la destinație într-o stare jalnică. În dimineața următoare, cei patru se întorc la Mănăstirea Sinaia, de unde încep ascensiunea propriu-zisă în Bucegi. Pornind din spatele mănăstirii, pe vechea potecă ce înconjoară vârful Molomoț (pe care azi se află cazarma vânătorilor de munte), ies în vechiul drum al Vârfului cu Dor, pe care-l parcurg până la Crucea Pastorului și apoi, până în vârful muntelui, unde, pe ciuperca uriașă de acolo, Stoica Vodă le povestește legenda ciobanului îndrăgostit, rămas iarna în acel loc și răpus apoi de ger și de singurătate. Timpul neprielnic îi gonește însă prin pădurea Lăptici, spre Valea Ialomiței, unde sunt găzduiți de călugării de la schitul din fața peșterii.

A doua zi, călăuziți de stăreț, ei vizitează Peștera Ialomiței și Peștera Pustnicului, după care iau drumul Babelor. Vremea rea îi întovărășește și în drumul lor peste Caraiman și Coștila, până la Vârful Omul, locul în care și-au propus să fixeze Tricolorul. Furtuna care se dezlănțuie în acel moment, îi convinge de absurditatea intenției lor: "Acolo cerul se limpezi o clipă... Ne pregătim să arborăm drapelul nostru, când, deodată, se pornește un vânt violent, care schimbă aspectul Cerului și care ne suflă la ureche că planul nostru este absurd. Întreg Cerul se întunecă, o ceață deasă ne înconjoară, norii urcă, cu fulgi mari, din fundul abisurilor. "Suntem pierduți dacă ne ajung", strigă Stoica...astfel, fără a fi făcut nimic, batem în retragere de-a lungul prăpăstiilor, pe marginea cărora norii, pe care-i atingem cu mâna, aleargă, se precipită, se învolutează...". Renunțând astfel, la intenția lor, se întorc și, din cauza ceții, se abat din drum, apoi revin, își regăsesc urmele din ajun, pe care le urmăresc până în vale. Acolo înnoptează la hanul mânăstirii, celebrul han al lui Iancu. Rămân la han până a doua zi când se reîntorc la Comarnic.

Ultima zi desăvârșește scopul călătoriei lor: însoțiți de mai mulți tineri țărani și ciobani, ei urcă pe muntele Pleșuva, unde, în sfârșit, arborează drapelul național: "...ajunși în vârf, tăiem un brad tânăr de 12 m, îi atașăm drapelul tricolor al Principatelor și îl înălțăm cu tot vântul și ploaia. Acum este arborat, fâlfâie; îl salutăm cu strigăte de bucurie și urări de speranță în viitor... Da, fie ca Timpul, fie ca stăpânul acestui frumos domeniu, să respecte această emblemă a unei națiuni care vrea să renască și această națiune va renaște".

Acestea sunt, pe scurt, momentele principale, care jalonează călătoria lui Vaillant. Dar, dintre numeroasele episoade ale povestirii, de departe cel mai interesant, prin semnificația pe care o poate avea, este episodul arborării Tricolorului, asupra căruia vom insista în continuare. Așadar, în 1839, fracezul Vaillant cunoaște "un drapel tricolor al Principatelor", considerat "drapel național" ("le drapeau national" – în text). El

nu se duce la Milcov, cum ar fi fost normal, ci, pe Omul. Pentru el, deci, Unirea Principatelor era un fapt, care nu aștepta decât o consemnare formală (care avea totuși să întârzie douăzeci de ani). Ceea ce voia Vaillant, arborând drapelul pe vârful cel mai înalt al Bucegilor, la granița cu Transilvania, era să trimită un semnal românilor de dincolo, să le spună că era Timpul să se trezească. Și asta cu 80 de ani înainte de Unirea cea Mare.

Cine era deci, acest francez, care privea atât de departe în viitor și cu atâta clarviziune? Și cum de știa el de existența unui drapel național, care nu mai fusese niciodată arborat?

În "Istoria Românilor" de P. P. Panaitescu, reeditată în 1990, se poate citi la pag. 271: "De la o vreme începură chiar să fie angajați ca profesori și câțiva francezi, ca profesorul Vaillant, care răspândi în țară îndemnuri de răscoală pentru libertatea și unirea românilor". Într-adevăr ilustrul profesor de la Sf. Sava era, în același Timp, un militant activ pentru "regenerarea" noastră națională. În anul următor, 1840, îl găsim printre inițiatorii complotului cunoscut în Istorie ca fiind al lui Mitiță Filipescu, care urmărea răsturnarea domnitorului Alexandru Ghica. Alături de inițiatori se găsea și Nicolae Bălcescu. Denunțați, participanții sunt arestați și condamnați la pedepse grele, dar Vaillant, ca cetățean străin, este expulzat. Se refugiază în Moldova, unde rămâne din noiembrie 1840 până în mai 1841, Timp în care organizează o nouă asociație secretă, "Fiii Coloniei lui Traian". Descoperit din nou, trebuie iarăși să fugă. Se reîntoarce o vreme în Franța, dar, în timpul Revoluției de la 1848 va reveni în țară și o va părăsi definitiv, abia după înfrângerea acesteia. Ulterior, el va susține activ, de la Paris, Unirea Principatelor.

Cum se poate explica oare acest sentiment de dăruire totală și de solidaritate deplină a unui străin, cu cauza noastră națională. În cazul lui Vaillant există o singură explicație, și anume, apartenența lui la mișcarea Franc-Masoneriei internaționale. A fi franc-mason în acele timpuri implica,